

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

Golub s plavim očima

Almir Alić

Večer, nakon ukopa, golub je prvi put sletio na prozor, nošen bešumnom lepezom raširenih krila. Naizgled običan, sivi golub s nesimetrično slikanim mrljama bijelog i plavog perja. Gugutao nije, lijenim je korakom balansirao svoju težinu, kao umorni pehlivan u posljednjoj šetnji po uskom simsu korodiranog metala. Otvoreni kljun bio je tužno korito rijeke zvuka, presušilo u vrijeme indijanskog ljeta. Ptica je posjedovala čudesan magnetizam koji je privlačio uplakani pogled gospođe Bele. Bio je to golub s plavim očima.

Bela je imala zelene oči. Šest je zemaljskih dragulja rasuto po cijelom svijetu, sedmi je smaragd- ostao skriven na njenom licu. Gledala je goluba kroz kristalnu strukturu zelenog kamena, sluteći plimu spoznaje koja plavi skrivene uvale nadanja: - Vratio se moj Petar!

Petar se nije mogao vratiti, jer nikad se ne vraća jučerašnji dan. Njegov je poklopljen blokom teškog betona na ateističkom groblju, što je kremiranim tijelima prkosilo ideji Boga. Nekadašnji prijatelji, sva sami propali studenti i latentni alkoholičari, krčmili su superlative za pokojnika, u nadahnutoj predstavi samopromocije. Pričali su o tome kako je bio (su bili) nezamjenjiv/i i velik/i. A Petar je zauvijek ostao dijete, zagledano u nebesko plavetnilo rodnog kraja koje je nježno lizalo zelenu ravnice u dalekoj perspektivi horizonta. Volio je zračni prostor, zmajevе, cepeline i druge stvari vezane uz aerodinamiku. Beline grudi, na primjer. Dvije kišne kapi skrivene na ženskim prsima, koje je nevjesto milovao jedne daleke studentske zime. I djetelina od krvi na postelji, zajedničke stope na pijesku morske obale, pjesma iz mađarskih čardi, gradovi na crno- bijelim slikama i neosjetno prohujalih dvadeset godina zajedničkog života.

Golub s plavim očima nije odavao strah. Stajao je i bistrim pogledom požude kadrirao nago žensko tijelo prekriveno košuljom umrlog supruga. Dodir hladnog pamuka mirio je znojni epitel, nudeći svježii azilum nemirnoj duši.

Bela zna sve narodne mudrosti, čijeg je sjemena i sama cvijet. Klin se klinom izbija. U vruću vodu stavi dvije žlice tamnog praha i pusti da tečnost rastopi grudvice instant smjese. Uživa u malenim gutljajima vrelog napitka, dok sitne kapi znoja padaju s vrata, kotrljajući se prema čvrstom kanjonu zrelih ženskih grudi. Inhalira vruću paru koja se u pramenovima diže iznad staklene šalice kao da želi upiti svaki njen molekul.

Svakim novim gutljajem tečnosti Bela je osjećala da se stapaju i postaju dijelom jednog

bića, velike slagalice kojoj se konačno nazire smisao.

Vrelina indijanskog ljeta sušila je zrak iznad bračne postelje u koju je Bela legla poslednji put. U šoljicu je dosula toplu vodu, dodala poslednju kašičicu praha iz metalne urne, ispila je naizust i sklopila oči.

Bela pruži ruku prema ptici i pusti riječima da donesu utjehu:

- Dođi Petre!

Ptica je nečujno prhnula u nebo, ostavljajući u dnu ekrana traku korodiranog metala kao titl prastarog dokumentarnog filma na kojem je trebalo ispisati istoriju jedne nerealizovane ljubavi.

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.